

Telegraful Român

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1853 de M

Onor. Asociațiunea pentru literatura
română și cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

pentru parohii cl. I Lei 7000. — cl. II Lei 5000. —
cl. III Lei 3000. Particulari Lei 7000. — Autorități
și străinătate Lei 15.000. — De sprijin Lei 20.000.

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiilor

un cm.² 2/ Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile

se adresează ADMINISTRAȚIEI foii Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Recepția vlădicească dela Academia Română

Și a fost zi de Luni, în 28 ale
lui Maiu, 1945...

Prima instituție de cultură
națională, Academia Română, în-
trunită în obicinuita-i sesiune de
primăvară, programase o ședință
festivă. Intrunirile solemne de spe-
cia aceasta, știam de mult, sunt
tot atâtea praznice ale spiritului ne-
biruit care umple de lumină pagini-
le mohorâte ale istoriei. Toți ochii
sunt ațintiți asupra lor, cu interes
și cu emoție. Acolo, oamenii — cei
mai aleși dintre ei — consacră valo-
rile create de Dumnezeu, aștern
cununi de lauri pe frunțile dogorite
de suflarea geniului, reconfortează
legitima mândrie a poporului no-
stru de păstori și țărani care mai
ales cu astfel de prilejuri vede ce
lujeri sănătoși cresc pe tulpina-i
plină de vlagă.

Mărețul ospăț al muzelor a
inceput la câteva zile după ce a
amușit mugetul armelor încleștate
în vâltoarea celui mai cumplit răz-
boiu care a pustiit vreodată scoarța
continentului nostru. El are semni-
ficații multiple.

Academia Română avusese
deosebita onoare să orânduiască
oarecând între titularii secțiunii
istorice pe *Nicolae Titulescu*. Pro-
fesor universitar, om de știință și
advocat renumit, țara noastră a avut
în el cel mai destoinic și mai in-
fluent apărător al drepturilor sale
imprescriptibile. Viața politică in-
ternațională ni-l revendica fățiș pe
acest mare european. În toiu unui
banchet cu care Quai d'Orsay
cinstise cândva prezența în Paris
a unei misiuni diplomatice române,
cineva spusese că dacă vechea
datină de-a angaja miniștri dintre
străinii de vază ar mai fi uz, Franța
l-ar fi ales pentru departamentul
afacerilor externe pe *Nicolae Ti-
tulescu*. Atitudinea acestui om de-
o scripitoare inteligentă în răsună-
torul proces al optanților unguri,
l-a făcut celebru. Conștient de pri-
mejdiile cari pasc țara noastră, a
trănit în calea expansionismului
Germaniei imperialiste bariera so-
lidă a Micei Înțelegeri, militând
totodată pentru orientarea politice
noastre externe spre Rusia sovie-
tică și făcând în acest sens un în-
ceput plin de făgăduinți, care din
nefericire n'a fost valorificat așa
cum dictau interesele vitale ale
țării noastre.

Dar mai presus de toate, di-
plomatul român de faimă mondi-
ală *Nicolae Titulescu* a fost cel
mai credincios zăvod al libertății
popoarelor.

Scaunul lui dela Academia
Română, cernit prin dispariția-i
pre timpurie, a fost oferit fără ezit-
tare, cu o impresiune unanimi-
tate de voturi, tânărului și osârdui-

torului Episcop al Vadului, Felea-
cului și Clujului, Prea Sfinția Sa
D. D. *Nicolae Colan*. Trei ani s'au
scurs de când tot într-o zi însoțită
de Maiu [1942], soborul celor mai
luminați bărbați de cultură ai Nea-
mului nostru l-au orânduit în și-
ragul „nemuritorilor”. Înainte de
aceea cu patru ani [1938], Aca-
demia Română îi hărăzise Prea Sfin-
ției Sale cetățenia de onoare.

Câte s'au petrecut de-atunci
încoace, se știe.

Rămas de bunăvoie acolo un-
de-i e locul păstorului la bine și la
rău, în așteptarea dreptății de care
a fost ferm convins în toată bu-
năvremea că nu va întârzia să
sfarme brutalul arbitraj dela Viena,
noul membru activ al Academiei
Române a amânat rostirea îndăti-
natului Discurs de recepție până
în primăvara anului acestuia. Șe-
dința solemnă din 28 Maiu a. c.
s'a soluționat astfel într'un act
de reparație istorică.

Se știe că uzanțele academice
îi obligă pe titularii înaltei instituții
de cultură românească, la intrarea
în rândurile membrilor ei, să facă
elogiul antecesorului — abia după
aceea urmând dezvoltarea subiec-
tului preferat pentru solemnitate.
Lăsând laoparte faptul că inamicii
politicii titulesciene, pe cât de nu-
măroși pe-atât de brutali, s'ar fi
zbârlit foarte la simpla pomenire
a numelui său ager ca o muștrare
meritată, socotim că spiritul omului
care s'a mistuit o viață întreagă
ca să consolideze pacea popoa-
relor și să urgisească războiul, se
răsuca îndurerat în sălașul său
fără de moarte la auzul pomelni-
cului vredniciilor sale, recapitulate
unei generații încrunțată de înver-
șunările vremii, care i le-a călcat
în picioare cu o nesocotință crimi-
nală. Omul de-o rară sensibilitate
sufletească și de nehnuită fineță
a spiritului care-i Episcopul-aca-
demician dela Cluj, n'ar fi putut
comite nici odată un astfel de ul-
tragiu — inocent în fond — la
adresa memoriei marelui Său pre-
cursor. Să fim înțeleși: Dacă stă-
rile nefirești pe cari le cunoaștem
cu toții ar fi durat o viață de om,
Episcopul *Nicolae Colan*, ales mem-
bru activ al Academiei Române,
ar fi putut să fie văzut strecurân-
du-se cu smerenia călugărească pe
care toată lumea o știe, când „hatul”
de pe Feleac i-o permitea, spre
locul Său din incinta înaltei insti-
tuții — dar Discursul de recepție
nu-l mai rostea în vecii vecilor.
Pentru că așa-i Prea Sfințitul Epis-
cop *Nicolae Colan*, curat la cuget
și la faptă, ca vița țărănească din
care a ieșit, ca spiritul șagunian
într'ale cărui trainice frumuseți s'a
nevoit o viață întreagă.

Oaspe pasionat al cronicilor
bătrâne și interpret talentat al scrip-
turilor pauline, a cules din slova
reavănă a celor dintâi podoabele
unui graiu substanțial și fermecător,
iar din înțelepciunea celorlalte cu-
mințenia unei gândiri profunde și
echilibrate. În scripitorul Său Dis-
curs de recepție, oaspeții ședinței
solemne din 28 Maiu a. c. — noi
l-am văzut în manuscris — am
putut desluși aceste calități așa de
arareori îmbinate în una și aceeași
persoană. Cu greu ne putem ima-
gina o mai consistentă și mai capti-
vantă disertație despre „*Biserica
Neamului și unitatea limbii române*”,
ca cea cu care Prea Sfințitul Epis-
cop *Nicolae Colan* a desfătat dis-
tinsul auditoriu prezent la ședința
amintită. Iar elogiul lui *Nicolae Ti-
tulescu* a arătat ce ireproșabilă
umitate de vederi se poate stabili
pe chestiunea conservării păcii po-
porelor între un diplomat și un
teolog, amândoi proprietari ai unei
inteligente rafinate și ai unor inimi
fremătătoare ca năzuințele firești
ale spiței ce ni i-a dat.

Prea Sfințitul Episcop *Nicolae
Colan* a trăit ca puțini alții amarul
vremurilor de izbeliște ale căror
rigori *Nicolae Titulescu* s'a sbătut
cu toată vigoarea geniului său să
le evite, prin înțeleapta politică pa-
cifistă careia i-a slujit cu devota-
mentul unui martir.

Senin și îndelung răbdător,
când intoleranța galonatei boierimi
maghiare de tip reacționar și de
năravuri feudale sugruma viața de
obște a poporului răbduriu din Ar-
dealul de Nord, Prea Sfinția Sa
așternea în paginile unui calendar
clujan [editat de ziarul „*Tribuna
Ardealului*”], această mărturisire
curată ca ochii sfinților și fermă
ca vârtutea lor:

„Oricât s'ar mai gâlcevi învâ-
țații în jurul acestei întrebări, pare
adevărat că sufletul unei nații îl
zidesc mai ales trei puteri: legea,
limba și pământul.

În orice caz, sufletul neamului
nostru a fost zidit de legea lui
Hristos, pe care o mărturisim după
rânduiala răsăriteană. Dulceața ei
ne-a făcut blânzi, îngăduitori și ier-
tători față de semenii noștri — de
orice limbă și credință ar fi ei —
și tot ea ne-a învățat să înfruntăm
cu eroică seninătate vitregiile vre-
milor — bineștiind că numai celui
credincios până la moarte i se dă
cununa vieții” [Apocalips 2, 10].

Noblețe, limpezime și frumu-
sețe a împrumutat sufletul nostru
și din graiul strămoșesc. Căci ade-
văr a grăit poetul când a spus:
„Mult e dulce și frumoasă limba
ce-o vorbim...”

De aceea -- cinstind după cu-
viință credința, limba și pământul
altora — ne iubim mai ales legea,
limba și pământul nostru. În ele
iubim, mijlocit, pe însuși Părintele
nostru cel ceresc, după a cărui
rânduială ne este dat să viețuim,

creștinește, pe aceste plaiuri, în
mijlocul altor nații”.

Asta, în 1941, pe la Crăciun,
când jugul așezat pe grumajii no-
rodului din Ardealul de Nord de
latifundiarii din Camera magnaților
devenise insuportabil. Respectuos
față de credința, limba și datinile
altora, Episcopul-academician dela
Cluj, disprețuind mofturile fasciste,
vorbea limbajul unui democrat de
cea mai pură esență. Și — ceea
ce este mai important — se com-
porta în consecință.

Poporul îl iubește și îl sti-
mează: e doar „mirele” lui fidel.
De aceea, deodată cu urmașul lui
Nicolae Titulescu, în incinta Aca-
demiei Române a intrat înșasi pro-
verbiala omenie a spiței noastre
de țărani legați de glie și de cerul
creștin.

*

Am recitat tocmai acum inter-
pretarea pe care Prea Sfinția Sa
o dăduse, în 1938, alegerii Sale ca
membru de onoare al Academiei
Române:

„De sigur, gândul care v'a că-
lăuzit, când ați purces la această
alegere, n'a izvorât din prețuirea
vredniciei mele zidite pe vreo
osebit de bogată lucrare științifică.
Pentru acest fel de lucrare — după
așezata vorbă a cronicarului —
„timp hodenit și gând slobod tre-
buiește”. Iar eu nu l-am prea-avut...

Conștient de puținătatea vred-
niciei mele, vă rog să-mi îngăduiți,
Domnilor, să nu tâlcuiesc alegerea
mea în Academie decât ca un
omagiu pe care cei mai străluciți
reprezentanți ai științei și culturii
românești îl aduc Bisericii nea-
mului.

Această Biserică, da, este vred-
nică de înalta DVoastre cinstire...”

Răspunsul Academiei Române
la această creștinească încercare
de autosubestimare a venit în 1942,
când înalta instituție l-a orânduit
între membrii ei activi, pe temeiul
operei culturale și științifice a ace-
stui cult și râvnitor ierarh ortodox
ardelean, care cu o lună înainte
de-a se produce evenimentul în
chestiune isprăvise de tipărit *Noul
Testament dela Cluj*.

De altcum, renumitul istoric
ardelean dl Prof. univ. Dr. *Silviu
Dragomir*, în îndătinatul răspuns
ce l-a dat Discursului de recepție
al Prea Sfinției Sale, a avut grije
să arate fără ocol aptitudinile ști-
ințifice ale Episcopului-academician,
cari l-au ridicat acolo unde trebuie
să stea fruntașii culturii noastre.
Și dl Prof. S. *Dragomir* vorbea în
deplină cunoștință de cauză: cu-
noaște opera noului său coleg de
Academie și cunoaște tot atât de
bine omul, căci fusese oarecând
unul din profesorii venerați ai stu-
dentului teolog dela Sibiu care în
1936 devenise Episcopul Vadului,
Feleacului și Clujului. Întâlnirea lor

Optimism creștin

Deci era acolo un om, treizeci și opt de ani de boală având...
Luca 5, 5.

Frați creștini,

Există un fel de oameni, care văd totul în negru. Privesc o pădure frumoasă și văd numai uscăturile și buturugile putrede. Privesc o grădină minunată și văd florile veștede și frunzele îngălbenite. Privesc un cer senin și văd numai colțul de noraș ce apare la orizont și ar prevesti furtună. Sunt oameni cu o sensibilitate deosebită pentru tot ceea ce e tragedie și suferință în lume și-s insensibili la tot ceea ce e bucurie și nădejde. Aceștia stând la cotitura de azi a vremurilor, pictează totul, prezent și viitor, în culori funebre. Gura lor e un oracol al desnădejzii și al nenorocirilor. Ei nu mai cred în nimic, decât în bezna pe care o proiectează spre zărilor viitorului. Nu mai e nici o speranță, nu mai e nici o nădejde, popoarele se îndreaptă spre disoluție, fondul creator al lor s'a epuizat și pustiul stingerii depline ne e soarta. S'au aflat chiar și oameni de știință, foarte gravi, foarte erudiți — nimic de zis — cari au făcut paralelisme semnificative între cultura greco-romană antică și cultura europeană și s'a ajuns la concluzia că suntem în faza de amurgire a civilizației noastre. Deci: nimic de făcut, decât să ne bocim sau să acceptăm senini, ca stoicii, apusul unei civilizații pe care o credeam veșnică... E o fază de senilitate care mai curând sau mai târziu își va încheia ciclul.

Frați creștini,

Este aceasta o perspectivă justă asupra realității sau nu? — Fapt e că popoarele și civilizația modernă au intrat într-o mare și grea criză, care le-a pus la încercare însăși vitalitatea lor. Asemeni slăbănogului din Evanghelie, societatea modernă zace de mai multe decenii pe patul suferințelor, pare că e lipsită de vlagă și neputincioasă se lasă târâtă de valurile în furtună ale vremii. Nu mai departe decât războaiele și permanentele frământări politice și sociale, neputința de-a ajunge la o perioadă de pace — sunt suficiente simptome ale acestei crize acute a societății moderne.

Cu toate acestea, creștinismul nu poate accepta perspectiva pesimistă a celor ce văd totul în culori întunecate. Creștinul este un om optimist: el nu desnădăjduiește niciodată, pentru că el se sprijină nu pe forțe pur omenești, ci pe puterea lui Dumnezeu care lu-

din 28 Maiu a. c., trebuie să fi fost emoționantă.

Cealaltă — aceasta „în duh” — nu mai puțin. Căci idealul pacifist pentru care s'a mistuit Nicolae Titulescu arde vâlvătae în inima generoasă și'n fapta cuminte a Episcopului Nicolae Colan.

Sub cupola severă a Academiei Române, spiritul lui Nicolae Titulescu s'a întors împăcat printre ai săi. Oameni de seamă, în frunte cu Regele României, care a prezidat solemnitatea, au stat mărturie la săvârșirea acestui act de restaurare a unei valori nepieritoare.

Recunoștința Bisericii noastre față de strălucitul Ierarh dela Cluj, pentru cinstirea excepțională de care a făcut-o părtașe prin suprema încununare a vrednicilor Sale personale, depășește hotarele strănte ale vremii.

„TELEGRAFUL ROMÂN”

crează în istorie. Creștinul știe că istoria nu e numai produsul naturii, nu e numai decizie omească, nu e numai faptă teoretică, Istoria e pridvorul veșniciei: ea stă sub călăuzirea lui Dumnezeu și conduce la Dumnezeu. Ultimul sens al istoriei este împărăția lui Dumnezeu pe pământ — ea e pridvorul care ne duce în casa lui Dumnezeu. Oricari ar fi oscilațiile de moment, oricare ar fi crizele prin care trece omenirea, toate stau sub oblăduirea lui Dumnezeu și toate crizele, toate neliniștile, toate revoltele se vor odihni în cele din urmă la sânul de iubire și fericire al lui Dumnezeu.

Din această perspectivă, cuprinzătoare cât un cer, creștinul privește senin peste vălmășagul frământărilor contemporane, fără a se tângui, fără a se înfricoșa, fără a se lăsa impresionat de umbră nici unui pesimism. El crede că Dumnezeu stă la cârma lumii; el crede în energiile creatoare pe care Dumnezeu le-a infuzat în ființa omului. E adevărat: boala de care suferă societatea modernă, e tocmai lipsa credinței în Dumnezeu, lipsa credinței în Hristos. Este necredința. Iar ruperea legăturii cu Dumnezeu are drept urmare slăbirea vitalității spirituale a omenirii. Dumnezeu e Viața. El e izvorul neistovit al vieții. A nu mai crede în El, însemnează a renunța la viață. E ca și cum un râu și-ar zice: iată am ape bogate, albia mea e plină din mal în mal, malurile mele sunt înverzite și pline de rod, ce mai e nevoie să urc printre stânci până la piscul prăpăstios și singuratic de unde izvorăște șuvița de apă? N'aș putea trăi fără izvor? Desigur: poate trăi. O zi, două, o săptămână. Pe urmă însă apele se micșorează, malurile se pustiesc și cu vremea în locul unde era un fluviu rămâne o albie pustie, plină doar de bolovani și din loc în loc de bălți stătătoare în care cresc bălării și se bălăcesc broaștele. E însă destul ca matca aceasta să câștige legătura cu izvorul cel ce țâșnește din munte, pentru ca totul să reînfiorească la o nouă viață.

Aceasta este — într-o iconă intuitivă — și destinul vieții omești și al societății moderne. O viață care a voit să se despartă de izvorul ei, care e în Dumnezeu. A crezut o vreme că poate trăi și fără legătura cu acest izvor. S'a înșelat însă amarnic. Rezultatul a fost: stingerea vieții spirituale și morale, adică a vieții superior umane, care îl distinge pe om de animal; slăbirea puterii creatoare; coborârea nivelului culturii moderne; și o înspăimântătoare, pustiitoare depravare a moravurilor în toate domeniile. În băltoacele ce au mai rămas cresc bălării patimilor și orăcăie jaz-bandul desfrăului. Aceasta e, dacă am descrie puțin exagerat, situația reală. Pentru că în realitate legătura cu izvorul nu este total intreruptă: există încă multă vitalitate creștină în societatea modernă, care ne dă nădejdea îndreptării.

Frați creștini,

Asemeni slăbănogului din Evanghelie, suntem în așteptarea unor zile mai bune. Asemeni lui — stăm pironiți pe patul neputințelor moderne, dar nu desnădăjduim. Nu împărtășim ideea că suntem în amurg. Criza prin care trece societatea este pentru noi simptomul unei noi creații: se naște o nouă lume, o nouă rânduială. De

aceea, suntem optimiști. Dar mărturisim: rânduiala cea nouă, viața cea nouă, lumea cea nouă, spre a fi nu numai nouă, dar și mai bună, trebuie să se infiltreze de duhul lui Hristos, trebuie să se conducă de învățăturile evanghelice, trebuie să se pună în legătură vie cu izvorul vieții, cu Dumnezeu. Fără această convertire a lumii la Dumnezeu, la iubirea lui Hristos, suferințele vor continua, războaiele se vor îndesi, frământările vor crește. Boala este iremediabilă. Singur cuvântul lui

Iisus poate ridica și societatea modernă din patul slăbănogirii ei. Este singura perspectivă optimistă a vieții și a istoriei. Toate celelalte ies din întunec și se întorc în întunec; ies din haos și se întorc în haos... Ea singură izvorăște din lumină ca să se întoarcă la lumină, țâșnește din veșnicie ca să se reverse în veșnicie, coboară din Dumnezeu ca să se înalțe iar la Dumnezeu.

Diaconu NICOLAE

Primirea solemnă

a P. Sf. Episcop NICOLAE COLAN
la Academia Română

Luni 28 Maiu a. c. Academia Română a ținut ședința solemnă, în care P. Sf. Episcop Nicolae Colan și-a rostit discursul de recepție.

Solemnitatea a fost onorată cu prezența Majestății Sale Regelui, Președintele de onoare al Academiei.

Au mai luat parte domnii: Gh. Tătarăscu, vicepreședintele consiliului de miniștri, reprezentând guvernul, Șt. Voitec, ministrul educației naționale, V. Stoica, D. Negel, mareșalul Palatului, general V. Dombrovski, primarul capitalei, col. Petruc, prefectul poliției capitalei, I. Mirescu, C. Vișoianu, Savel Rădulescu, Buzdugan, Filoti, Gh. Constantinescu și G. G. Miromescu, foști miniștri, ș. a.

Cuvântarea dlui Președinte D. Gusti

Dl prof. D. Gusti, președintele Academiei Române, a rostit un discurs, din care redăm câteva fragmente:

Sire,

„Academia Română vă exprimă întreaga ei recunoștință pentru că ați binevoit a ocupa scaunul prezidențial de onoare pe care statutele instituției noastre Vi-l conferă de drept și a da prin prezența Majestății Voastre o mare strălucire acestei ședințe.

Bucuria noastră — continuă dl președinte D. Gusti — este cu atât mai mare și mai vie, că veniți în mijlocul nostru în ședința de astăzi, care este destinată a primi în sânul Academiei Române pe noul nostru coleg P. Sf. Sa Episcopul Vadului, Feleacului și Clujului, Nicolae Colan, reprezentantul autorizat și eminent al Ardealului reintregit, ce a fost chemat să ocupe locul rămas vacant prin dispariția atât de timpurie a marelui nostru coleg Nicolae Titulescu”.

După ce dl prof. D. Gusti scoate în evidență rolul important pe care Majestatea Sa Regele l-a jucat prin actul săvârșit în 23 August 1944, spune:

„Academia Română, prin mine, asigură pe Majestatea Voastră de tot devotamentul ei și vă dorește din toată inima desăvârșirea operei sociale și culturale, necesare unei temelnice și sănătoase așezări lăuntrice și unei înălțări reale a Națiunii”.

Discursul Majestății Sale Regelui Mihai I.

Domnul Președinte,

Domnilor Colegi,

Mulțumesc pentru primirea ce Mi-ați făcut și pentru frumoasele cuvinte cu care M-ați întâmpinat.

Vin azi în mijlocul Domnilor Voastre cu sufletul mișcat de cele mai curate simțăminte, păstrând cu duloște obiceiul lăsat de Augustii Mei Înaltași.

Gândul meu se îndreaptă în primul rând către cei ce au fost răpuși înainte de a-și fi putut da întreaga contribuție științei, artei și culturii românești. Nădăjduesc însă că vom găsi cu toții în jertfele lor, ca și în cugetele noastre, destulă energie pentru ca sacrificiile făcute să nu fi fost zadarnice,

Domnilor Colegi,

In anii vitregi, plini de grea suferință pentru Mine și poporul Meu, deși n'am putut fi prea des în mijlocul Domnilor Voastre, v'am urmărit și am fost fericit să văd activitatea Domnilor Voastre, întotdeauna bogată și rodnică.

Mă bucur să văd intrând astăzi în rândurile academicienilor un părinte sufletesc, flu al Ardealului.

Prea Sfințitul Nicolae Colan dă la iveală pentru generațiile tinere, prin activitatea sa spirituală închinată hri-soavelor bisericesti, documente prețioase pentru cunoașterea trecutului poporului român.

Trecutul unui neam este garanția prezentului său, precum și a viitorului.

Dorința Mea este ca acest viitor să fie făurit numai din frumos și curat. Să cimentăm astfel un organism sănătos, și puternic pentru scumpă noastră țară, dându-i un nou imbold spiritual și moral.

„Cu deplină speranță în Dumnezeu, cu toată credința în dreptatea poporului nostru și în alesele lui însușiri, am desevârșita convingere că prin munca și unirea tuturor vom izbuti să așezăm acest neam la locul pe care îl merită între popoarele lumii.

Declar ședința deschisă.

Noul membru și coleg Prea Sfințitul Nicolae Colan, este rugat să și rostească discursul de recepție.

Discursul Prea Sfințitului Episcop Nicolae Colan

Exprimând mulțumiri pentru cinstea cu care a fost onorat de a face parte din cel mai înalt sobor al învățaților neamului, P. Sf. Episcop Nicolae Colan a adus un emoționant omagiu înaltașului său la Academie, marelui bărbat de stat Nicolae Titulescu, relevându-i personalitatea de luptător politic.

P. Sf. Sa a trecut apoi la subiectul discursului de recepție, vorbind despre «Biserica Neamului și unitatea limbii românești».

Scoțând la iveală marea importanță a Codicelui Voronețian și a Psaltirii scheniane, a diaconului Coresi, a unor mitropoliti ca Varlaam și Dosoftei ai Moldovei, ca Ștefan și Teodosie ai Ungro-Vlahiei, sau ca Episcopul Chesarie al Râmnicului, pentru izbânda limbii române în Biserică și stat, trece la evidențierea însemnătății traducerii Noului Testament de mitropolitul Simeon Ștefan, pentru ca să ajungă la încununarea întregului proces de limpezire a limbii române prin dumnezeiasca Scriptură tipărită la București în 1688.

Răspunsul dlui prof. Silviu Dragomir

Din partea Academiei Române a răspuns dl Prof. Silviu Dragomir, spunând că alegerea P. Sf. Episcop al Clujului ca membru activ, încoronază opera meritorie a unui dascăl învățat, exeget iscusit și publicist cu adâncă pătrundere în mezul lucrurilor.

D. Sa a expus viața și opera noului ales, care și-a inaugurat activitatea științifică cu „Tălculrea Epistolei Sf. Pavel către Fi-

limon" și tipărirea *Noului Testament* dela Cluj, apărut în 1942. Ajunge în scaunul episcopesc din Cluj. Aci, și sub stăpânire străină, a continuat aceeași activitate de îndrumător cultural, răspândind lumină și împărțind nădejdi.

Acest eveniment constituie, desigur, un moment important în cultura noastră, națională. Nu-i pentru prima dată când Biserica noastră se dovedește a fi plămânil neamului nostru, iar vladicii ei, cărturarilor lui.

Atunci, Mitropolitul Simion Ștefan, astăzi, P. Sf. Episcop Nicolae Colan, prin zelul lor apostolic, prin dragostea de vora noastră zdravănă românească, prin glasul lor plin de vervă duhovnicească, au știut, la vreme de răzmeriță, să însuflească lor sufletești nădejdi și duh de viață creștinească.

Prezența Majestații Sale Regelui Mihai I, vâstarul nădejilor noastre de totdeauna la marea solemnitate, dovedește însemnătatea ei deosebită.

Dacă marele bărbat de stat Nicolae Titulescu a fost un neobosit luptător pentru buna înțelegere dintre neamuri și neamuri, apoi faptul că P. Sf. Episcopul Nicolae Colan a fost — pe bună dreptate — învrednicit a-l fi urmaș demn, ne îndreptățește să considerăm acest moment o prea fericită coincidență; noul membru al Academiei Române, fiind un militant pentru aceleași idei de pacificare în spiritul Bisericii.

Pomeniște, Doamne, pe Preasfințitul Episcop Nicolae Colan, pe care îl dăruiește sfintelor tale biserici în pace, întreg, cinstit, sănătos, întru zile îndelungate, drept îndreptând cuvântul adevărului Tău.

A. Petric

AFEL

către studențimea ortodoxă

iubiți colegi,

Frați întru Hristos,

Din învășeala faptelor zilnice care ne încușează în materialitate, se cuvine să ne ridicăm măcar câteva clipe pentru a ne apropia de altarul sfânt, întărindu-ne credința și sporind desăvârșirea unui suflet ales.

Grupati-vă cu toții în sânul Frăției ortodoxe care chiamă pe cei tari la lupta de răspândire a învățăturilor creștine, iar pe cei slabi la purificarea spirituală prin cunoașterea lui Dumnezeu.

Sacrificați o frântură de timp pentru cercetarea sufletului, fiindcă nu este altceva mai folositor decât cultivarea virtuților creștine.

Veniți la întrunirile F. O. R. S-ului, ca să luați lumină din lumina adevărului ceresc, viață să luați pentru trăirea deasupra slăbiciunilor lumesti.

Să nu uităm că neamul nostru a dălnuit pe platurile care l-au născut prin limba noastră scumpă, prin iubirea de glie și prin credința în Dumnezeu strămoșilor noștri.

Sibiu, 27 Mai 1945.

Cu frățească bunăvoință:

Radu Cărpinișanu, I. Răileanu
stud. med. stud. med.
Președintele F. O. R. S-ului secretar

Citii și recomandați
în cercurile D-Vstre

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească - Apare lunar

sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit
NICOLAE al Ardealului

Director: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu

Ruedția și Administrația:

Academia teologică „Andreiană”
SIBIU, str. Mitropolitului 24-28

Preotul în ritmul noilor vremi

Din cetatea ortodoxiei noastre ne-a venit știrea că preoțimea sibiană s'a organizat în „Uniunea preoților democrați”, contribuind în felul acesta la lupta pentru triumful democrației.

Desigur că preoții dela oraș scrutează mai ușor zările viitorului, traiul de acolo obligându-i să pășească în ritmul vremii cu felurite manifestări ale vieții sociale; deaceia, nici nu se putea ca în geneza unei importante probleme de viață bisericească, să nu aibă rol de înălțetate. Totuș pentru a nu apărea în postura ridicolă de a lăsa numai pe preoții dela oraș să fie democrați, iar noi cei dela sat să fim „anti”, am dori să ne spunem cuvântul și să ne dăm adevătură.

Credem întâiu de toate, că această uniune a preoților democrați nu s'a înființat cu scopul de a grupa o mână de preoți, cari să o facă pe „democrații” și să lupte împotriva celor ce ar face-o pe „reacionarii”. Democrația în cel mai înalt sens al manifestării sale, este Evanghelia trăită. A căuta un preot care nu este democrat, înseamnă a căuta pe acela care întrelasă principiile evanghelice ale apostolatului creștin. Pe acest preot îl condamnă întâiu de toate însăși Evanghelia care la îi slujește.

Noi credem că această grupare nu urmărește o căpătuire materială a preoților, căci ne-ar dăra să fim socotiți în aparatul vieții sociale de mâine, numai ca o anexă fiimândă a țării. Preoțimea nu s'a menținut în rosturile ei ale existenței în făgașul veacurilor trecute, alcătuiindu-se în rubrică bugetară a statului și aceasta în special în Ardealul nostru sbuciumat. Preotul a fost chemat ca slujitor de altar într'un duh de lepădare de sine înainte de a-și asigura o pâine printr'un ghșeu financiar ci numai pe principiul „un slujitor al altarului trăiește dela altar” (I Cor. 9. 13). Desigur că având o existență materială asigurată mai ușor ne este a ne ridica pe aripile spiritului creator, totuș refuzăm dela noi părerea că ne organizăm numai pentru a ne asigura o pâine în configurația vieții de mâine.

Și iarăși nu vrem să credem că această organizare urmărește numai scutirea trupurilor noastre de anumite suplicii ce s'ar putea abate asupra ne, în cazul că refuzăm să ne încadrăm în ritmul noilor vremi. Ar fi o greșală cu urmări incalculabile în fața celor ce vin după, noi să încreștăm în istoria vieții bisericești un atare gest sub presiunea unei ispite pământene, atunci când avem deplina convingere că Biserica creștină n'a ieșit din laboratorul diplomatic al calculelor omenești și nici îmbrăcând porfira și „visonul” vieții comode și abundente, ci s'a încheșat din sângele curs din coasta Mântuitorului Hristos pe o culme de deal, cu nouăsprezece veacuri în urmă și s'a menținut cu străpung sângelui, ce a mai curs de atunci încoace și din suferințele mucenicești ale cohortelor noastre de sfinți. Și al Bisericii noastre calendar, nu a fost încheiat și nici aruncat în arhivă, ci el este condica mereu deschisă, în care-și înscriu cu roșul sângelui sau cu aurul din lumina Taborului, toți nebunii pentru Hristos și ne-am înfrânt să nu fim noi preoții în rândurile cele dintâi. Nădăduim însă că nimeni nu va mai încerca această aventură sortită înfrângerii de a lovi cu sabia în Biserica lui Hristos, cătu vreme s'au convins veacurile de istorie trăită că: „Semen est sanguis christianorum”.

În imaginea preotului dela sat gruparea preoților democrați nu se reduce la nici una din cele înșirate, ba e mult mai mult decât toate la un loc.

Ea va chema la realitate întâi de toate pe preoții care au întrelăsat chemarea misionară și prin traiul lor incompartibil cu demnitățile sacerdotale, au sfidat nevoile multimi până a provoca sminteală publică.

Gruparea preoților democrați se

încolonează în rândurile celorlalte grupări democratice cu rol de inițitoare și organizatoare a făgașelor celor noi de viață. Preoțimea este slujitoare a unei instituții ce prin esența ei este cea mai democratică și care de aproape 2000 de ani vine mereu să lățească printre oameni aceste principii.

Lezina noilor vremi este desființarea urei șovine dintre neamuri. Cel care a lăsat mai întâi acest principiu, a fost însuși întemeietorul Bisericii creștine, Mântuitorul Iisus Hristos. Pe drumul Ierihonului, Samarineanul milostiv își salvează aproapele căzut între tâlhari, fără considerente de neam și de lege. Dacă preoțimea neamului nostru, în special în Ardeal, a îmbrăcat, în decursul vremii, haina naționalismului înfiăcărât, aceasta se datorește faptului că numai în această haină putea să lupte pentru ștergerea sudoarei de iobag împotriva celor ce sub masca de lupători fanatici ai neamului din care făceau parte, ascundeau catifeaua moale de „grof”. Preotul a fost un dârz naționalist nu pentru că era român, ci pentru că era apărător al țaranului vlăguit în jugul robiei.

Duhul noilor vremi mai urmărește o dreptate socială între oameni. Doar nu tocmai preotul lui Hristos este protivnic acestei dreptăți?

Desființarea sclaviei păgâne, cea mai inferioară stare trăită cândva de demnitatea omului, s'a făcut nu la intervenția vreunei politici a vremii ci la apariția creștinismului. Puntea dintre tre nobili și sclavi a fost întinsă de către învățătura creștină. De atunci încoace Biserica lui Hristos și amvoanele ei au răsunit mereu împotriva tendinței de exploatare de către om a aproapelui său.

Piânsul sbuciumat al multimei, rănil deschise ale leproșilor, trupurile înfrigorată ale celor goi, fața oilită a celor fiimândi, strigătul disperat al celor din lanțuri — toți au găsit în decursul vremii numai în altarul Bisericii lui Hristos, alinare.

La sat, ca și la oraș, preotul a rămas mereu „părintele” chemat să mângâie cea dintâi și cea din urmă durere a casei. De este copilul bolnav, de a plecat feciorul „cătănă”, de au prădat hoții casa, de focul a ameșinat cu incendierea, de „fiscărășul” i-a mărit „birul”, iar de „județul” l-a împus cu „gloabă”, — toate la urechea preotului ajung și inima lui de „părinte” se frânge ca să facă dreptate și să alerge pentru că să picure alinare.

Gruparea preoților democrați, ca principiu de activitate, urmărește ca firul vieții creștine să l tragă prin toate rosturile existenței noastre — arătând că alinarea durerilor omenești și împărțirea dreptății între frați, nu se poate face fără colaborarea sinceră a preotului.

Din fiecare conducător de mină, de întreprindere industrială, comercială, ca și de orice ram de activitate publică, trebuie să facem un „părinte” și nu un exploatare care să speculeze ignoranța multimei și cu ceafa umflată de grăsime, să slideze mereu fețele oilite ale celor ce se sbat în mizerie.

Pentru înlăturarea nedreptăților sociale, pentru a picura strop de mângâiere în inima celor năpăstuiți, pentru a șterge sudoarea de pe fruntea celor sortiți să suporte dureri mai mari decât puterea lor, pentru respectul muncii fiecărui, pentru a înfrâna vâlpătatea animalică din atâtea inimi nesocotite, pentru a îndrepta spinarea atâtor încovoiați de biciul multelor tiranii, preoțimea nu poate decât să-și facă un titlu de merit, purtând în fruntea tuturor luptătorilor, steagul.

Gama manifestărilor întregii vieți din satele noastre, s'a învățit în jurul sceluiași „părinte” și de bună seamă că nici razele zorilor noi nu pot să-l ocolească. U-zitorii vremurilor de mâine vor avea prilejul să primească din mâna preotului firul tors veacuri în șir din caerul Evanghelic creștine care a învățat pe „cel mai mare să fie ca cel mai mic și pe stăpânitor ca cel ce slujește” (Luca 22, 27).

I. S.

La sfârșitul războiului

Vestea că războiul se sfârșește, ne umple sufletele de bucurie. Lumea respiră iarăși ușurată aerul libertății și al păcii mult dorite. Experiența câștigată în ultimii ani, ne-a făcut să privim viața mai în adâncurile ei, să-i desprindem anumite sensuri, să ne formăm un fel de a gândi și simți. Lumea vedea dezastrul ce se întindea ca o molimă ucigătoare peste blata omenire așa de mult încercată. Unii se întrebau despre rostul existenței, despre valorile spirituale, voină par'că să facă vnovală chiar religia, reprezentată prin excelentă a bunurilor spirituale. Vofau să cheme oarecum pe Dumnezeu mărtor văzut la grozăviile și chinurile omului așa de încercat în loviturile grele ale războiului. Aceasta era psihologia pripită ce frământa atât pe omul singuratic cât și pe cel din văltoarea lumii. Într'adevăr, viața cu sbuciumul ei, te face să eși din linia obișnuită a cugetării, și să te lei la plept cu realitatea crudă în care ți-e dat să trăiești. Suntem ființe prea legate de contingent, ca să nu ne izbim cu capul de pragul realității.

Acum când părjolul războiului e spre sfârșit, ne punem întrebarea și căutăm să ne dăm răspunsul la marea durere ce paște omenirea par'că sistematic Dece, care, fiecare veac trebuie să risipească atâtea energie, să distrugă atâtea viața în deslănțuirea oarbă a războiului? Este acest lucru un titlu ce onorează omenirea? Dar se știe prea bine că războiul coboară făptura omenească și o desfigurează, făcându-o asemenea necuvântătoarelor. Răspunsul la această întrebare zace în faptul că omenirea și-a pierdut axa vieții spirituale, a vieții ce ne călăuzește spre bunurile vieții spirituale, și s'a lăsat amăgita de pofta averilor materiale. Când viața omenească este orientată după legea biologică și normată de principiul luptei pentru existență, se petrece o răsturnare de valori — ce dă naștere la deslănțuri de patimi — ce aduc cu sine războiul. Unde este patima acolo este războiul. Războiul are deci o latură nevăzută. Înainte de a începe războiul cu armele, se dă un război nevăzut al patimei — un război ce cucerește spiritul omului — și la vreme potrivită acest război se dă pe față. Cât de mult nu s'a alimentat acest război din ura față de rasă, ura venită din pofta unora de a domina.

Dacă omenirea era pătrunsă de Duhul iubirii lui Hristos, iubire ce ne spune să nu facem deosebire între cei de alt neam, câte conflicte și patimi nu erau înlăturate! Câtă pace și bunăvoință era între oameni! Dacă Hristos, Stăpânul vieții noastre, ar fi pătruns cu Duhul său în sufletele noastre!

Ce trebuie să facă lumea? Să lase pe Hristos Stăpân al ei. Aceasta înseamnă să nu mai fim robiți de patimi, ci să lăsăm pe Hristos să ne stăpânească cu darul și binecuvântarea Sa. Să lăsăm ca viața noastră să fie stăpânită de Duhul păcii și iubirii lui Hristos. Să credem că Mântuitorul nostru cu binecuvântarea Sa este mai puternic decât toată răutatea noastră. În focul dragostei Lui să se topească toată ura și patima omenească. Să nu ne lăsăm biruiți de rău, ci să biruim de binele, răul. Acesta este idealul adevărat al omenirii: să facem cât mai mult bine, cât mai multă pace, să arătăm dragoste unul față de altul. Când aceste virtuți vor fi stăpâne în viața noastră, răul va pieri dela sine. Căci răul după doctrina creștină, n'are existență în sine — este lipsa binei.

Deci de voin să avem existență adevărată, să credem și să făptuim binele așa cum îl cere Hristos. Să făptuim binele de dragul lui Hristos — binele ce nu se lasă biruit de rău — binele ce nimicește răul, binele ce leagă pe om de om în vederea acelui scop: mântuirea.

Lumea a făcut experiența răului ce distruge.

Ne ajunge cât am cunoscut din răul războiului. O învățătură adevărată putem desprinde din toată frământarea lumii: nimic real, adevărat și constructiv fără Hristos. Tot ce este bine, adevăr și frumos,

O întâmplare, de acum 4 ani

— (O întâmplare cu tâlc) —

Germania bătută până la os și în- genunchiată de către forța nebirută a Căilor Mari, ne reamintește, prin contrast frala ei de acum câțiva ani, cu trupele prusace cutropitoare de popoare pașnice și răsunătoarele mărșale prin orașele noastre românești.

Primile impresii în legătură cu so- sirea la noi în țară a acestor paseri tomnatice sunt de neuitat: Marș de gă- ște, santinele desbinate, cântece aspre wagneriene și priviri sfidătoare. Toate, toate, ne umileau mândria noastră de neam liniștit și pașnic, vrednic de o ve- tuire liberă.

Iată o întâmplare care vorbește dela sine:

Era în Noemvrie 1940.

Înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului prezida Comisia unui examen de promovare, dintre can- didații cărui făceam parte și subsem- natul.

Ultimele ecouri ale meditației „Ta- tăl nostru” cîntă de candidați după cum erau orânduți la masa verde, îmi răsună și azi în urechi: „Și ne mântuiește de cel rău”.

Examenul era terminat.

Înalt Prea Sfinția Sa, poate sub impresia marșurilor strele de afară, încercă un scurt examen al conștiințelor:

„Sunteți străși aici la un loc depă- toate meleagurile Arhiepiscopiei noastre. Să-mi spuneați, cum privește poporul nostru starea lucrurilor în legătură cu evenimentele de azi”.

Candidații răspund rând pe rând, fiecare după convingerile sale și după impresiile strânse din mijlocul popo- rului.

Am ajuns și eu la rând și am răspuns cu o întâmplare din dimineața zilei:

Eram în așteptarea tramvaiului din orașul de sus, alături de câțiva Români mărginenți, privind un grup de nemți cari treceau prin fața noastră. Unul mai bun de gură, dintre Români de a- lătura, oftă adânc, își potrivea palaria pe-o ureche și rosti: „Ajută, Doamne, să-i vedem din nou pe acești nemți fă- loși desculți de cizme și trimiși înapoi în țara lor, încălțați în opinci”.

Am declarat apoi fără șovăire: „Așa crede și simte poporul nostru de pre- tutindeni, Înalt Prea Sfinție”.

Membri noul ai Academiei Ro- mâne, în locurile devenite vacante, au fost aleși în secția literară doli Iorgu Iordan și Petre Antonescu, ca membri activi, iar doli Panaitescu-Perpessicus și Emil Petrovici preț, univ în Cluj-Sibiu, ca membri corespondenți în aceeași secție.

Municipiile din țară, conform unui decret-lege, vor fi sporite. Pe viitor Ro- mânia va avea municipii: Alba-Iulia, Arad, Brăila, Brașov, București Cluj, Con- stanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Satu-Mare, Sibiu, Tg. Mureș.

Preot A. Marcovicu

Membri noul ai Academiei Ro- mâne, în locurile devenite vacante, au fost aleși în secția literară doli Iorgu Iordan și Petre Antonescu, ca membri activi, iar doli Panaitescu-Perpessicus și Emil Petrovici preț, univ în Cluj-Sibiu, ca membri corespondenți în aceeași secție.

Municipiile din țară, conform unui decret-lege, vor fi sporite. Pe viitor Ro- mânia va avea municipii: Alba-Iulia, Arad, Brăila, Brașov, București Cluj, Con- stanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Satu-Mare, Sibiu, Tg. Mureș.

se realizează prin darul și binecuvântarea lui Hristos.

În duhul păcii și iubirii lui Hristos nă- dăduim o viață mai bună, mai adevărată, care va birui pe viitor toată patima și ura dintre oameni și va face să stăpânească binele, dreptatea și bunăvoirea între oameni.

Ieromonah Serafim

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Iunie 1945

1. În fiecare zi dimineața la ora 6^{1/2} Utrenie și în continuare Sfânta Liturghie. În fiecare seară la ora 6 Vecernie „Acatistul Maicii Domnului”.

2. În Duminică și Sărbători dimineața la ora 8^{1/2} Utrenia, în continuare la ora 9^{1/2} Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorii Gheorghe Șoima.

3. Duminică în 3 Iunie 1945, ser- vesc: I. P. C. Arhim. Teodor Scorobeț, vicarul mitropoliei, prot. con. Emilian Cioran, Dr. Andrei Gălea, Ieronim Grovu, Gheorghe Secaș, prot. Mihail Neagu și prof. Dr. Nicolae Neaga; diaconii: Ioan Cîrcov, Alex. Popa, Anatolie Scurtu și Simion Macarie. — Predică: cons. Gh. Secaș. — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: Preot Dr. Ioan Chioariu dela parohia Sibiu-inf.

4. Duminică în 10 Iunie 1945, ser- vesc: Prot. Mihail Neagu, duhov. Nicodim Belea și prof. Dumitru Călugăr; dia- conii: Simion Macarie și prof. Nicolae Mladin. — Predică: duhov. Nic. Belea. — La Oastea Domnului, predică, după masă la ora 4: Preot Ioan Albu dela parohia Sibiu-Iosefin.

5. Joi în 14 Iunie 1945, Înălțarea Domnului, Ziua Eroilor, servesc: I. P. C. Arhim. Teodor Scorobeț, cons. Iero- nim Grovu, Gheorghe Secaș, prot. Mi- hail Neagu și preotul Garnizoanei Sibiu, Maior Marian; diaconii: Ioan Cîrcov și Anatolie Scurtu. — La Oastea Dom- nului, predică, după masă la ora 4: Preotul Nicolae Constantin dela parohia Sibiu-Lazaret.

6. Duminică în 17 Iunie 1945, ser- vesc: Cons. Aurel Nanu, prot. Mihail Neagu și duhov. Nicodim Belea; dia- conii: Simion Macarie și prof. Nicolae Mladin. — Predică: cons. Aurel Nanu. — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: Preot Dr. Corneliu Sârbu dela parohia Sibiu-Treistejarl.

7. Duminică Rusaliilor și Nașterea Sf. Ioan Botezătorul, în 24 Iunie 1945, servesc: I. P. C. Arhim. Teodor Scö- robeț, vicarul mitropoliei, prot. cons. Emilian Cioran, Dr. Andrei Gălea, Ie- ronim Grovu, Aurel Nanu, prot. Mihail Neagu, cons. Gheorghe Secaș, insp. Zo- sim Oancea și prof. Dumitru Călugăr; diaconii: Ioan Cîrcov, Alexandru Popă, Anatolie Scurtu și Nicolae Mladin. — Predică: I. P. C. Arhim. Teodor Scö- robeț. — La Oastea Domnului predică, cons. Gheorghe Secaș și alți mai mulți preoți.

8. Lunea Rusaliilor, în 25 Iunie 1945, servesc: Prot. Mihail Neagu, Gh. Secaș, Zosim Oancea, Dumitru Călu- găr și Nicodim Belea; diaconii: Ana- tolie Scurtu și prof. Nicolae Mladin. — Predică: prof. Nic. Mladin. — La Oa- stea Domnului, predică, cons. Gheorghe Secaș și alți preoți.

9. Vineri în 29 Iunie 1945, la Sf. Apostoli Petru și Pavel, servesc: Prot. Mihail Neagu, prof. Dr. Nicolae Neaga și prof. Gheorghe Șoima; diaconii: Si- mion Macarie și prof. Dr. Grigorie T. Marcu și prof. Nicolae Mladin. — Pre- dică: prof. Dr. Grigorie T. Marcu. — La Oastea Domnului, predică, după masă la ora 4: Prot. Mihail Neagu.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Dați-vă obolul vostru pentru cei năpăstuiți de soartă

Citiți și răspândiți

TELEGRAFUL ROMÂN

INFORMAȚIUNI

Parastas. La împlinirea celor zece ani dela moartea mult strădălnicului Episcop Dr. Grigorie Comșa al Aradului, s'a ținut, în catedrala ortodoxă română din Arad, în 27 Mai 1945, un parastas, la care au participat prietenii stimători ai decedatului și alți buni creștini din eparhie.

Nou ziar. Primim din București noul săptămânal de atitudine creștină-democrată, sub titlul „Lumina.” Nou organ, la care colaborează condee probate de pu- blicități din capitală și provincie, apare sub direcția cunoscutului preot misionar Econ. Vasile Ionescu, celee răspândite și căr- ticelele din Biblioteca „Mărgăritarele Lu- mii”, al cărui depozit este în Calea Vic- toriei 202, București III. Dorim Lumina bucureștene vază lungă și spor la muncă spre binele sfintei noastre biserici ortodoxe și a credincioșilor ei.

Delegație. P. S. S. arhierul Emilian Antal este delegat ca locotenent de Arh- episcop și Mitropolit al Bucovinei pe timpul vacanței acestui scaun, cu sediul la Su- ceava.

Asociația Clerului „Andrei Șa- guna”, secția Arad, s'a întrunit de curând în adunare generală, unde s'a hotărât înființarea Sindicatului preoților, cân- țăreșilor și al întregului personal biseri- din eparhia Aradului. S'au cînt statutele instituției, și s'au aprobat, alegându-se comitetul de conducere, S'a mai decis, ca pentru fiecare caz de naștere, în familiile membrilor fondului de ajutor, i să se acorde o anumită sumă de bani ca ajutor de naștere Cota pentru cazuri de moarte a fost sportă la 150 lei.

Înaintare. Un decret-lege dă puțință subofițerilor cari după data de 23 Au- gust 1944, s'au distins pe câmpul de luptă prin fapte excepționale de arme, să fie înaintați direct la gradul de sub- locotenent. Pentru ofițeri și subofițeri vechimea în grad pe timp de război s'a redus la jumătate. Astfel se promovează elementele de valoare în cadrele ar- matei.

„Uniunea Preoților Democrați din România”, Secția Sibiu, stăruiește cerșitoria în orașul nostru. În dis- cuțiile ședințelor sale săptămânale, „Uni- nea Preoților Democrați din România”, Secția Sibiu, a ajuns la hotărârea de a întreprinde stăruirea cerșitoriei de pe străzile Sibiului. De curând, planul acesta a luat formă de realizare concretă: Cu concursul Poliției orașului și al Primăriei Municipiului, cerșitorii sunt strânși de pe stradă, triați și așezați spre îngrijire în șzitul de băttân din orașul nostru. Cheltuielile îngrijirii lor sunt susținute de fondurile „Ligii ocrotirilor sociale”, aju- tate de contribuția financiară oferită de U. P. D. din loc. Ședința ultimă a acestei „Uniuni” — ținută Miercuri 23. V. a. c. — a hotărât ducerea la deplină realizare a acestui plan frumos și vărsarea su- mei de 100.000 Lei.

Se înapoiază la Iași. Teatrul Na- țional, care a adus sibiienilor distracție artistică și multă înălțare sufletească timp de câteva luni, se reîntoarce la vechiul său sediu din capitala Moldovei. Reprezentația de adio se ține Dumi- necă, în 3 Iunie 1945, când se va juca drama lui Ibsen, Nora sau Casa Păpu- șelor, Urâm artiștilor și artiștilor ieșeni strălucite izbânzi în munca ce-i așteaptă!

Vasile Netea, Ardealul în politica României de astăzi, constatări, concluzii, perspective, 1945. Colecția: Biblioteca politică transilvană. București, Tip. „Un- versul”, pg. 54, Prețul? — Lucrarea, cu frumoase ilustrații, se manifestă ca o publicație vrednică de atențiune în do- meniul politic al Ardealului de astăzi.

† Preotul Traian Banclu, dela parohia Pucăreni din județul Brașov, a decedat la data de 22 Aprilie 1945 după un serviciu de 35 ani. Dumnezeu să-l odihnească în corturile dreptilor!

Ministerul de Interne a publicat un comunicat în care aduce la cunoștința po- porului că rămășițele agenților hitleriști ce au rămas la noi, răspândesc fel de fel de știri mincinoase și încearcă să provoace neliniște și desordine în rândurile popo- rului. Autoritățile vor lua măsurile ca să prindă pe acești răulăcători. Datoria tutu- ror locuitorilor țării este de a nu da cre- zarea acestor zvonuri vrăjmașe și să-și vadă liniștiți de gospodărie și de munca lor pentru a putea birui greutățile ce apasă asupra noastră din cauza războiului.

Ministerul Agriculturii a dat un comunicat prin care autoritățile cari exe- cută lucrările de reformă agrară, sunt obli- gate să aplice cu stricteță legea în vigoare. Acolo unde legea n'a fost bine înțeleasă și s'a luat tot pământul cuiva, trebuie să se dea oamenilor pământul înapoi, atât cât li dă dreptul legea. Dacă pe aceste locuri s'au făcut însămânțări, folosul re- vine plugarilor cari au însămânțat urmând ca după strângerea recoltei, proprietarii să-și recapete pământul înapoi. Totodată se aduce la cunoștință că nu mai este îngăduit a se lucra în dijmă, ci dijma va fi socotită arendă în bani. Cel cari vor mai folosi sistemul de exploatare a dij- mel vor fi expropriați în întregime.

Rectificare. În numărul 22 al Tele- grafului Român în articolul „Aviz oficial”, s'a publicat în rândul al 4-lea cateheși în loc de cântăreși. Cererile vor fi timbrate numai cu 60 Lei, în loc de 80 Lei cum, s'a publicat.

Editura Germană din Transilvania Societate pe acțiuni

Convocare

I. Pentru adunarea generală ordi- nară, care va avea loc la 6 Iunie 1945, ora 17, în biroul advocației Dr. Richard Zintz Sibiu, str. Regina Maria 1.

ORDINE DE ZI:

1. Darea de seamă; 2. Ra- portul censorilor; 3. Descărcarea consi- liului de administrație și a comitetului de censori; 4. Stabilirea jetoanelor de pre- zență a consiliului de administrație pe anul 1945; 5. Stabilirea remunerației comitetului de censori pe anul 1945; 6. Alegerea consi- liului de administrație; 7. Alegerea comi- tetului de censori.

II. Pentru adunarea generală extra- ordinară, care va avea loc de asemenea în biroul advocației Dr. Richard Zintz, Si- biu str. Regina Maria 1, în ziua de 6 Iunie 1945, ora 17.30.

ORDINEA DE ZI:

1. Disolvarea societății; 2. Numirea lichidatorilor. În cazul când adunarea gene- rală extraordinară la 6 Iunie 1945, nu va întruni numărul necesar de acționari, ea se amână pentru ziua de 7 Iunie 1945, ora 17.30, în același loc.

Sibiu, la 8 Februarie 1945.

Consiliul de Administrație

Librăria și Tipografia ARHIDIECEZANĂ

SIBIU - str. Mitropoliei 45 - SIBIU
Fondată la 1850 Telefon nr. 412

Librăria oferă în permanență:

Cărți literare, pedagogice și științifice. Cărți rituale. Re- chizite de tot felul. Imprimare bisericăști. Odăjdii. Icoane. Chivote. Potire. Candele și Cădelnițe. Discuri etc., etc. Toate de calitate superioară. Cereți oferte și informațiuni!

Tipografia execută lucrări:

Cele mai prețioase procurări din arta grafică cu preferințe cele mai avantajoase posibile. Posedă caractere de literă frumoase și hârtie de calitate. Execuție ireproșabilă cu per- sonal specializat în lucrări. Adresați-vă cu încredere!